

l bánni
y Ernő.
rabatos-
Boldog
irkákat,
ok sze-
neginná
z testv.
De csak
A sze-
el. —
s a csa-
küldték
t, hogy
inkább
ámban.

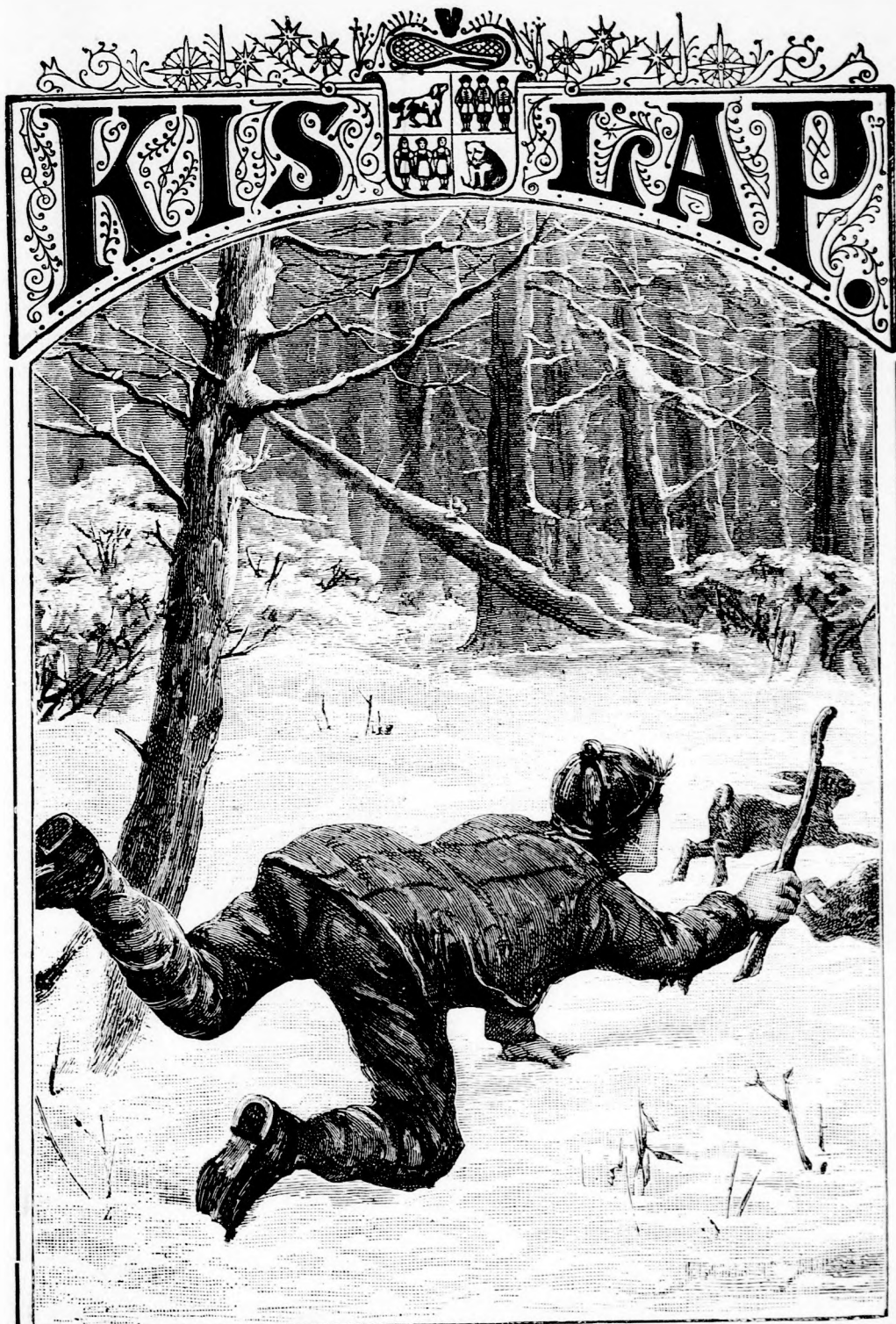
-Bélicz)

embe.
F. b.

na gyűj-
a 1 frt.
y cserép
50 kr.,
e, Kazy
er testv.
t 50 kr.,
és Eta
i 50 kr.,
1 frt.,
Erzsike
i 1 frt.,
t. Lilly
Grubits
Hercege
50 kr.,
yi Imre
N. 5 kr.,
Anna 30
Pistike
Ester-
52 kr.,
1 frt.,
1 frt. 50
m. heti

kon!
F. b.

zeum-épület.
n.

PETI AZ ERDŐN. (Lásd a 378. lapon.)

II. köt. 24. szám. Ára negyed évre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr. 1896. december 13-án.
Megjelen minden vasárnap 16 oldalon.

Előfizetési felhívás

a
KIS LAP

1897-dik évi folyamára.

— A „KIS LAP“ 52-ik kötetére. —

FOLYÓ év és vele a »Kis Lap« most folyó 51-dik kötete is végéhez közeledvén, ezennel megnyitjuk az előfizetést a »Kis Lap« 1897-dik évi folyamára, az újévvel meginduló 52-dik kötetére.

A lezajlott millennáris ünnepi esztendőben a »Kis Lap« is külön jubileumot ült: *negyedszázados fennállásának jubileumát*, kis olvasóinak, valamint e lap számos barátjának meleg elismerése közt. A magyar gyermekvilág legrégebb, legkedvesebb közlönyének talán elég is e negyedszázados multra rámutatni; ez a mult egyuttal kezesége a jövőnek. *Forgó bácsi* mint szerkesztő és az *Athenaeum-társaság* mint kiadó tulajdonos ezentul is vállalva, fáradságot és áldozatot nem sajnálva lesznek rajta, hogy a »Kis Lap« egyre tökéletesedjék és jövőre is a **legjobb, leg tartalmasabb és legolcsóbb** magyar gyermek-újság legyen.

A most következő 52-dik kötet tartalma mind szöveg, mind rajzok tekintetében gondosan elő van készítve. Lesz hosszabb érdekes elbeszélés,

„Egy jó fiu története“

czimmel; ugyszintén, számtalan kis olvasó sürgető kérelmére,

„Villámsugár“

czimű indiánus történet, *Donászy Ferencz* ismert ifjusági írónk tollából, számos rajzzal diszitve; a

„Képek a magyar nemzet történetéből“

czimű sorozat, mely annyira megnyerte a »Kis Lap« olvasóinak tetszését, folytatást fog nyerni az új kötetben, mely továbbá alkalmmilag könnyen előadható **szindarabokat**, minden számban kisebb **beszélyeket**, **meséket**, **költeményeket**, **ismeret-terjesztő cikkeket** közöl, mind ezt **művészi rajzok** kíséretében. Folytatása lesz az új kötetben a

Büvészet

rovatának is, mely sok érdekes és mulatságos kísérlettel ismerteti meg a kis olvasót. A „**Forgó bácsi postája**“ minden számban fog ezentul is felvilágosító válaszokat adni a kis olvasók kérdéseire és nyitva lesz folyvást a »*Jó Szív*« rovata is, melynek utján a »Kis Lap« nemes szívű kis olvasói már annyi szenvedőnek és szükölködőnek sorsán enyhítettek.

Bő alkalmat fog a »Kis Lap« ezentul is nyújtani rá, hogy ügyes, szorgalmas olvasói

értékes jutalmakat

nyerhessenek. A most végződő évben mintegy *hatvan jutalom* került kiosztásra s jövőre még szaporodni fog a jutalmak száma. Minden héten, a fejtörő rejtvényekkel kapcsolatban, jutalom-könyv kerül ki-sorsolásra. Lesz ismét

nagy pályázat

több kiváló értékű jutalommal, évközben kisebb pályázatok, az év végén a legszorgalmasabb rejtvény-megfejtők jutalmazása. Mint külön kedvezmény ezentul is kéthetenként

színes műmelléklet

fogja a »Kis Lap«-ot kíséreni. Az új kötet első számához pedig **minden előfizető** részére

etéből“

nyerte a
folytatást
továbbá
indarabo-
szélyeket.
t-terjesztő
szi rajzok
uj kötet-

és mulat-
kis olvasót.
számban
okokat adni
yitva lesz
melynek
kis olvasói
ölködőnek

ezentul
szorgalmas

at

ben mint-
osztásra s
jutalmak
rejtvények-
kerül ki-

évközben
a legszor-
talmazása.
l is kéthe-

t

Az új kötet
ető részére

Jaj, te pajkos, rossz Jolánka,
Rettenetes kis leányka!
Amig itt egy-magad voltál,
A Viczával mit csináltál?
Szép varkocsát lemetszeted,
Így örökre csuffá tetted!
És még büszkén nyujtod felénk,
Mintha még tán dicsérhetnénk!
No várj! majd sírsz, majd lesz bánat,
Ha megmondjuk a mamának.
Azaz . . . dehogy . . . dehogy! Ó jaj!
Még nyakunkba szakad a baj!
Ígértük mindketten váltig,
Hogy addig a félóráig,
Míg mamánk a boltot járja,
Vigyázunk a hugocskánkra.
Csak ígértük, meg nem tettük.
Itt magára felejtettük.
Ő tett kárt, de — attól félek —
Minket sujt majd az ítélet!

A Vicza vesszedelme.

kedves meglepetésül külön ujévi ajándék lesz mellékelve.

Sorakozzanak tehát Forgó bácsi kis hivei, új társakkal szaporodva, teljes számban a »Kis Lap« zászlaja alá! Régieket, ujakat egyformán szívből köszönt

Forgó bácsi.

Kérjük a »Kis Lap« t. előfizetőit, sziveskedjenek megrendelésüket mielőbb beküldeni, hogy a lap pontos szétküldése fenne ne akadjon.

A »Kis Lap« előfizetési ára:

Negyedévre	1 frt
Félévre	2 ..
Egész évre	4 ..

Az előfizetések legcélszerűbben postai utalványon, a »Kis Lap« kiadó-hivatalához (Budapest, IV., Ferenciek tere 3. sz., Athenaeum-épület) intézendők.

A „KIS LAP“ kiadó-hivatala.

A VÉN BARÁT PÁPA-SZEME.

* — Mese képekkel. —

(Folytatás.)

AGYOT aludt Miska, másnap reggel pedig újra nyakába akasztotta a tarisznyát és odább vándorolt.

Ment-mendegélt; de olyan nagy erdő-ségben járt, hogy ámbátor szaporán rakta a lábait, mégis ráesteledett az idő ott az erdőben. Nem nagyon busult rajta, aludt ő már eleget az Isten szabad ege alatt; hát most is szét nézegetett, hogy hol telepedjék le. Ezen közben egy kis tisztásra ért, ott pedig nagy öröme házikót pillantott meg.

— Födél alatt mégis csak jobb lesz, gondolá. Talán csak befogadnak.

A ház előtti padkán egy öreg asszony ült és a fejét kezébe támasztva, vagy aludt, vagy nagyon busult.

— Adj Isten, asszony-néném, szólt Miska. Nem fogadna be egy szegény vándort éjszakára?

Az öreg asszony fölpillantott. Csakugyan nagy baja lehetett, mert egészen ki volt sirva a szeme. Szomorúan mondá:

— Kerülj belül, ha jobb szállást nem találsz.

Azután megint csak lecsüggesztette a fejét és tovább buslakodott.

Miska betért a házikóba, letette a botját, kalapját, tarisznyáját, aztán megint előjött és részvevőleg kérdezte az öreg anyókatól, min busul oly nagyon?

— Hogy ne busulnék, mikor elveszett a hüséges lakó társam, az én jó gólya-madarom! Bajba került valahol, mert dél óta nem tért haza. Pedig ha elpusztul, elpusztulok magam is!

— No, majd csak elő kerül. Aztán meg egy kicsit kereshetjük is.

— Már kerestem mindenfelé, de hiába. Most pedig már sötét is van, akár még pápa-szemmel sem lehetne látni, hol van.

Miskának eszébe jutott a vén barát pápa-szeme. Nem tudta ugyan, mire jó, de ha megvan, hát megpróbálja; talán jobban lát vele a sötétben. Alig tette föl az orrára, mindjárt föl is kiáltott:

— Azt a gólyát ugyan nem kell sokat keresni. Hiszen, ni!... amott van abban a sűrű bokorban.

— Nem látom... és ha ott van, miért nem jön a hívásomra?

— No, annak nagy oka van. Hadd nézzem csak jól . . . az ám . . . csakugyan! Egy nagy kigyóval küzködik . . . a kigyó körül csavarodott a gólya lábain és a testén, de a gólya meg a szájába

kapta a kigyó nyakát, épp a feje tövé-
nél . . . egyik sem bír a másikkal.

— Jaj, jaj! Akkor mindjárt vége a drága jószágomnak! Ránk talált a gonosz . . . megfojtja . . . végünk van!

— Dehogy van!
Még talán kibirja
addig, amig oda
érünk és megsegit-
jük.

Már ekkor sza-
ladt is Miska a bo-
kor felé, az öreg
asszony pedig utána,
miközben lihegve ki-
áltá:

— Ne menj közelébe! . . . Te nem tudod,
ki az a szörnyeteg . . . elpusztít iziben.
Én pedig nem kívánom a halálotat,
jó fu!

. . . JÖNNEK A VENDÉGEK.

(Lásd a 375. lapon.)

— Kettőn áll a vásár, kiáltá
Miska hátra. Ha már itt vagyok,
nem engedem, hogy az a beste férge
megfojtja az asszony-néném kedves
madarát.

Ezalatt ott termett a bokornál, szét-
taposta az ágakat és a viaskodókhoz lépett.
A gólya már alig-alig bírta tovább a
fojtogatást, már dülöngélni kezdett, és ha

fölfordul, ha elérszti a kigyó fejét, akkor vége van. A kigyó bizonyosan tudta ezt és amint megpillantotta Miskát, sziszegve és rettenetes dühvel nézett rá, mert sejtette, hogy Miska nem öneki akar segíteni. Egy szempillantásig sem habozott,

hanem először az uj ellenséggel akart végezni. Hirtelen lecsavarodott a gólyáról és a Miska lábaira kezdett tekergőzni, mialatt a fejét ki próbálta rántani a már elgyöngült gólya csőréből. Csakhogy Miska sem volt rest, már kezében volt az erős,

... RÉMÜLTEN UGRÁLTAK LE. (Lásd a 376. lapon.)

éles bicskája és gyorsan nyakon ragadva a kigyót, egyetlen vágással leszelte a fejét, mely a földre esett. Ott pedig Miska a csizmája sarkával iziben szétmorzsolta.

Az öreg asszony rémülten sikoltozni kezdett. De még rá sem ért, hogy bevégezze a sikoltozást, mikor már azt látta,

hogy a gonosz kigyó el van pusztitva. Ekkor meg alig birt az örömeivel és nyakába borult Miskának.

— Győztél! Győztél s megmentettél! Jaj, kedves fiam, mivel háláljam meg, mikor semmim sincs!

— Ugyan volna mit meghálálni, kedves

asszony-néném! felelt Miska nevetve. Szót sem érdemel az egész; inkább még én örülök, ha egy kis szívességet tehettem annak, aki befogadott éjszakára.

Vissza tértek a házikóhoz s a gólya, hamar kiheverve a baját, begyesen lépetett mellettök. Vacsorára az öreg asszony elő szedte, amije csak volt. Jóízűen falatoztak, aztán lefeküdtek és jót aludtak.

Más nap reggel Miska szépen megköszönte az éjjeli szállást. Amint az ajtó előtt bucsuzgatott az öreg anyókatól, ott állt közel a gólya is és tollászkodott, eközben pedig egy szárnya-tollát elhullajtotta. Az öreg asszony fölvette és Miskának adta.

— Fogd ezt a tollat, kedves fiam, és őrizd meg jól. Ha valamikor talán bajba kerülnél vagy nagyon meg volnál akadva, vedd elő a tollat, dobd fel a levegőbe és talán hasznát veszed.

Miska nem akarta megbántani a jó anyókat, hát csak elvette a tollat és a kalapjára tűzte, ámbátor bizony kicsibe mult, hogy el nem nevette magát. Mert ugyan mi hasznát vehetné az ilyen tollnak?

Barátságosan elköszöntek egymástól és Miska odább vándorolt. Még sokáig bolyongott a nagy erdőben, de végre valahára mégis kivergődött belőle. Miféle országba jutott, nem tudta; de azt látta, hogy nem valami vígságos ország, mert a hány embert csak látott, mind olyan siralmas képet vágott, mint akinek legalább is három lyukas foga fáj. És ha kérdezte min buslakodnak, nagyot sohajtva felelték:

— Hogy ne busulnánk, mikor a jó királyunk busul!

— Igazán? És hát mi a baja ő felségének?

— Mi haszna beszélném el? Te ugy sem segísz rajta, csak ugy mint más sem, soha senki sem.

— No, már az csakugyan nagy baj lehet, amin sem a király, sem soha senki más nem segíthet. Csak nem talán valami boszorkányos ördögösség?

— De éppen hogy az, még pedig a leggonoszabb fajta. Mert tudnod kell, hogy a mi jó királyunknak van . . . vagy hogy talán már csak volt, ki tudja? . . . egy gyönyörűséges, angyali jószágú lánya, a királynak is, az országnak is szemefénye és öröme, akire majd valamikor a király koronája szállt volna. Nem messze pedig a király székvárosától hirhedt régi várkastélyban él egy förtelmes szörnyeteg, akinek rettenetes boszorkány-hatalma is van. Ez a szörnyeteg egy napon oda izent a királynak, hogy adja neki feleségül a szépséges királykisasszonyt. Persze a király, de meg az aranyos király-kisasszony is még csak halani sem akartak róla. Izent a gonosz másodszer, izent harmadszor, és mikor látta hogy hiába: egy napon este a királyi kertből elragadta a mi szépséges hercegnőnket s ott tartja a boszorkány-várban.

— Ejnye beste lelke! pattant föl Miska. De hát ha így van, ki kell onnan szabadítani a szépséges király-kisasszonyt!

— Az ám! Ennyi bölcsesség mástól is telik. Csak épp azt nem tudja senki, miképen lehessen azt megcselekedni? Megpróbálták sokan, mind oda veszett, még csak a kapuhoz sem jutott. Pedig az volna legelőször is szükséges, mert a gonosz szörnyeteg még azzal is megcsufolta a királyunkat, hogy megizente neki: »Fekete táblára fekete irással fölrottam, mit köll cselekedni annak, aki leányodat ki akarja

szabadítani. Kastélyom kapuján függ a tábla. Vigyétek, olvassátok amit irtam, s csináljátok, ha tudjátok!»

— Hát mért nem csinálják? kérde Miska.

— Mert nem lehet! Hosszu, keskeny szikla-ut vezet a várhoz s nappal mindig sűrű köd borul a várra is, az utra is. Aki oda megindul, többé vissza nem tér, belebukik a feneketlen mély árokba, mely a várat környezi. Éjjel elszáll a köd, közelre juthat aki mer, de el is fut esze nélkül, mert akkor folyik oda benn a boszorkánytáncz és sárkány-madaraktól vont kocsikban jönnek a vendégek (Lásd a képet a 372. lapon.) csontváz-szörnyek, manók, boszorkányok, kiknek a számára híd is terem az árkon. De ember azt nem látja és meg sem találja; csak azt látja, hogy a falakon tigris forma rémes maeszkák örködnek tüzes szemekkel, borzasztó karmokkal, hogy szétépjék azt, aki a kapuhoz érne. De hát nem is ér el oda senki, el sem hozhatja a táblát és így még csak azt sem tudjuk, miképen lehetne a király-kisasszonyt megszabadítani. Az egész ország folyton-folyvást ezen törí a fejét, de hiába! Nincsen segítség!

— No, az már csakugyan szomorú história, szólt Miska. Magam is sajnálom a szegény királyt, meg azt a szépséges király-kisasszonyt. De hát ha csakugyan nem lehet segíteni, ne is törje senki hiába a fejét.

— Csak hogy érdemes ám! Mert akinek sikerülne, az feleségül kapná a király-leányt és vele mindjárt a fele királyságot.

— Az is valami, mondá Miska. De már ha valaki meg tudná cselekedni, hát bizonyosan jó szívből is megtenné.

— Ejnye, de kár, hogy nem vagy vitéz lovag, csak ilyen ország-futó vándorló legény! csufolták a jó szívű Miskát. Te bizony ingyen is neki mennél a veszedelemnek.

— Neki én, csak tudnók segíteni!

De hát volt annyi esze Miskának, hogy nem hetvenkedett, mint ha vállalkozni akarna olyas mire, amit az ország legtudósabb és legvitézebb férfiai sem tudtak megcselekedni. Csak éppen kíváncsivá lett, hogy meglássa azt a szomorú helyet, az elátkozott vár-kastélyt, ahol a szegény király-kisasszony bus rabságot szenved a szörnyeteg hatalmában.

Megindult tehát a király székvárosa felé és több napi vándorlás után el is jutott a közelébe. Éppen dél volt, a nap ragyogóan sütött, de nem messze a várostól nagy darabon sűrű köd gomolygott.

— Ahá! Ott van valahol az elátkozott várkastély, gondolá Miska. Itt kezdődik a kanyargós szikla-ut, de bele vész a ködbe. Kíváncsi vagyok, csakugyan olyan sűrű-e az a köd akkor is, ha benne van az ember?

Erről hamar meggyőződött. Mert alig lépett egyet-kettőt azon a helyen, ahol a köd kezdődött, már nem látott az orra hegyéig sem. Kicsi hiba, hogy már a harmadik lépésnél a nyakát nem szegte.

— Ennek a fele sem tréfa, gondolá. Itt csakugyan lehetetlen előre jutni, ha csak nincs bűvös szeme vagy pápaszeme az embernek.

Eszébe jutott valami.

— Annak az öreg anyóának a gólyáját sötétben is megláttam a vén barát pápa-szemével. Hát ha itt is megpróbálnám?

Elő kereste a tarisznyájából, föltette az orrára . . . hát olyan tisztán látott, mint

akárhol a ragyogó nap-fénynél. Ment is szaporán előre és mihamar eljutott a várkastélyhoz. Már messziről látta a vár körül tátongó széles és feneketlen árkot.

— Már ezen bizony nem lehet keresztül ugrani a kapuhoz, ha nincs hid . . . De ni . . . Hogy ne volna? Hiszen jól látom, ott a hid, egyenesen neki vezet a kapunak. És ott feketélik az a tábla. No, lekasztom és elviszem a királynak, hadd tudja meg, milyen módon szabadithatja ki a leányát.

Amint a hidra lépett, rettenetes sziszegés és pöfögés hallatszott fölülről. Eszébe jutott, amit mondtak, hogy iszonyatos tigrismacskák őrzik a vár falait. Csakugyan, amint fölpillantott, vagy fél tuczat dühösen berzenkedő, izzó parázs szemű macska-féle szörnyeteget látott, melyek mind rá leugrani készültek. De Miska nem igen ijedt meg.

— No bizony, macska hát macska. Siccz te!

Főlkapott néhány jókora követ, rögöt és jól czélozva, hatalmasan fejbe, oldalba dobta a boszorkányos macskákat. Ezek alig ha voltak effélére elkészülve, mert rémülten

ugráltak le a bástyáról, egyenesen a mély árokba. (Lásd a képet a 373. lapon.)

Miska nem törődött velök tovább, átment a hidon és lekasztotta a kapuról a fekete táblát. Nem volt nagy, nem is nehéz, könnyen elbirta. Rövid idő alatt kiűnt vele a ködből. Itt szépen eltette a pápa-szemével együtt a tarisznyájába, aztán beballagott a városba és jelentkezett a királyi palotában.

— Elhoztam ő felségének a fekete táblát az elátkozott várkastélyból.

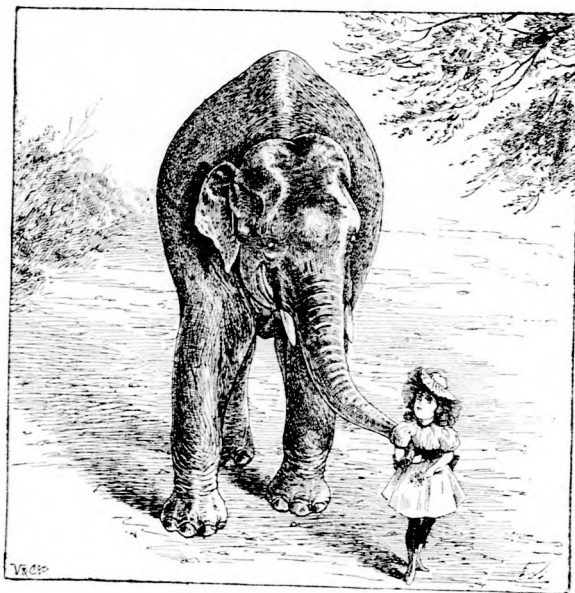
Nagy volt az ámulás-bámulás. Hinni sem akarták. De mikor aztán a király elé került, elő rántotta és át is adta Miska a táblát.

— Csodálatos! Hát hogy tudtál oda eljutni? kérde a király.

Csak hogy Miska nem esett a feje lágyára, nem kottyantotta ki a

titkát. Még bizony lába kelhetne a vén barát pápa-szemének, ha megtudnák, milyen becses portéka. Ezért hát csak annyit mondott, hogy semmit sem mondhat, de szívesen szolgál ő felségének, amivel tud; ugyis szolgálatot keres.

Nem is eresztette el a király, hanem a legszebb vendégszobába kvártélyozta be. (Folytatása a 378. lapon.)

ELEFÁNT-DADA. (Lásd a 379. lapon.)

MADÁR-TEMETÉS.

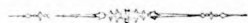

ÜRES a kalitka — hajh . . . de nem repüle
 A mi dalos rigónk hűtlen ki belüle.
 A halál volt, ki őt onnan elragadta . . .
 Nem énekel többé . . . dalát abba hagyta.

Még tegnap oly vigan szólt az ő nótája,
 Csak amugy könyv nélkül; sosem volt kótája.
 Tanulatlan, mégis művész mint a cigány . . .
 A fekete rigó cigány-madár nyilván.

Hiszen beteg sem volt, olyan gyöngyen fűtta!
 Sárga csőrén dehogy fogyott el a nóta.
 Hajnaltól estélig: tió-lió-rió! . . .
 Néma lettél: te jó, szép fekete rigó.

Jertek temessük el, bucsuztassuk szépen,
 Lelje nyugvó helyét anya-föld ölében.
 Ültessünk virágot piczi sír-dombjára,
 Egy pár meleg könyüt hullajtsunk reája!

(Folytatás a 376. laphoz.)

Aztán elő hívatta a tudósait, hogy olvassák el, mi van a fekete táblára írva.

Nézték a tudósok, láttak is valami fekete vonásokat a fekete táblán, de majd kinézték a szemöket, még sem tudták elolvasni. Három nap és három éjjel vesződtek vele, végre is kijelentették, hogy nem tudják elolvasni. Nagy volt a király boszúsága és szomorúsága, hogy ime itt van kezében a tábla és nem tudhatja, mi van rá írva!

— Majd én próbálom meg, szolt Miska.

Elvitte a táblát a maga szobájába, magára zárta az ajtót és föltette a pápaszemét. Hát_ime! Egészen jól látta a bötüket és ámbár soha sem tanult olvasni, jól el is olvasta. Csak hogy nem sok köszönet volt benne. Elolvasta tizszer, huszszor, ötvenszer, már betéve tudta az egészet. De érteni egy bötüt sem értett belőle.

— No, a király tudósai bizonyosan okosabbak, majd ők megértik.

Eltette a pápa-szemét, vissza vitte a király és tudósai elé a táblát és így szolt:

— Elolvastam, de nem értem; a tudósok tán megértik. Ez van rá írva:

»Vedd elő a király árnyék-alakját, varrj belőle tü nélkül kulacsot és töltsed meg ezt puszta kézzel abból, amit soha meg nem foghatsz az ujjaiddal; aztán, ahonnan a villám csap le, onnan szórj a kulacsból villámló sugárt reám rejtekembe, s ha megöltél, szedd ki minden csontomat, melyet hús, bőr nem takara és, se gyalog, se lóháton, se kocsin: menj be a váram udvarába, ott se ne prüsszögj, se ne szólj, szemeddel se hunyoríts, soha hátra ne tekints, fegyver nálad ne legyen, mégis győzd le a szörnyeket, amelyekkel szembe kerülsz. Most már elő hozhatod a király-leányt is föld-alatti

börtönéből, melynek sem ajtaja, sem ablaka, s melybe mégis besüt a nap. Ha ezt mind rendre megteszed, a király-leányt megmentetted«.

Mire Miska elvégezte az olvasást, a szegény király kimeredt szemekkel, nyögve rogyott hátra a székében, a tudósoknak pedig mogyorónyi csöppekben gyöngyözött homlokukon a verejték, és úgy bámészkodtak egymásra, mint ha valamennyiöknek magakadt volna az eszök kereke.

Miután pedig kellőképen kibámulták magukat, a legnagyobb tudós váll-vonogatva mondá:

— Uram király, ezt soha mig a világ áll, ember fia meg nem érti, nem hogy meg is cselekedné. A király-kisasszony veszve van örökre!

Csak Miska nem adta be a derekát.

— Amit ma nem tudunk, megtudhatjuk holnap. Aludjunk rá egyet! (Vége köv.)

PETI AZ ERDŐN.

(Képpel a czimlapon.)

*Nincs puskája — ó szegény Peti!
Nincs lova, nincs agara neki.
Ágat tör vadászó fegyverül —
Attól a nyul tán csak leterül!*

*Havas erdön lesbe is vonul,
Egyet harsan, és az odubul
Majd kiszökken az a tapsi nyul,
S le is üti irgalmatlanul!*

*Kiált . . . füttyent . . . s im elő szökik
Két nyulacska s hegyezi fülit.
Szervusz nyuszi! . . . gondolja Peti,
S görcsös botját utánok veti.*

*»Tapsifüles! Ne nyargalj nagyon,
Elcsuszol még a fagyos havon!«
Hopp! El is tünt a pagonyon át . . .
Ütheted már bottal a nyomát!*

E L E F Á N T - D A D A.

(Képpel a 376. lapon)

A MEGSZELIDÜLT elefánt okosságáról, gondolkozó képességéről számtalan példát olvashatni. Érdekes az, melyet egy újabb-kori utazó így beszél el:

»Mikor Kelet-Indiában utazgattam, sokszor meggyőződtem magam is, mily hasznos és hűséges, okos állat az elefánt; de hallottam olyan meglepő eseteket, hogy nem igen akartam elhinni. Szíves házi gazdám előtt, akinél messze benn az országban több hétig időztem s aki előkelő tisztviselő volt, egy ízben ki is fejeztem kétségemet.

— Nincs igaza, felelé mosolyogva. Nekem is van egy derék elefantom, az öreg Dzsumbo, aki sokszor olyan dolgot mivel, hogy magamat is bámulatba ejt. Ha akarja, holnap majd meggyőzőm róla.

Más nap kísértáltunk jó messzire a háztól. Velünk volt a házi gazdám kicsi leánykája is, aki végre panaszkodni kezdett, hogy már éhes, fáradt. Szóval: nem akart tovább jönni.

— Pedig mi még tovább sétálunk, szólt az apja. Miattad nem fordulhatunk vissza. Egymagadat pedig ilyen messziről nem bocsáthatlak haza, mert haza sem találnál.

— Akkor hát inkább forduljunk vissza, mondtam én.

— Nem szükséges. Tudtam, hogy így lesz. Amott van Dzsumbo. Majd ő haza kíséri Ellit.

Nagyot néztem; de barátom nem magyarázta tovább, hanem kézen fogta a kicsikét, az elefánt elé vezette és így szólt:

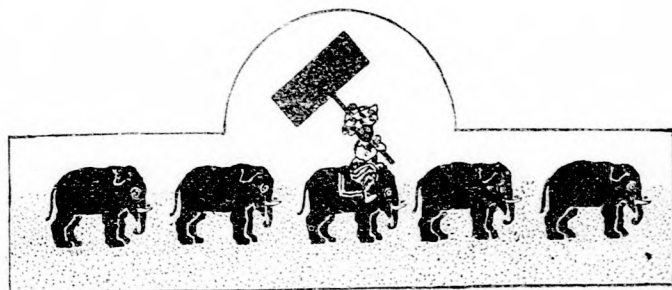
— Dzsumbo, menj haza és vezesd szépen haza Ellikét. Vigyázz rá! Lassan menjetek! Kicsikém, menj szépen Dzsumbóval!

A gyermek nem félt az óriás állattól, nagyon jó barátok voltak. Megindult előtte, az elefánt lassan követte. Én azonban kissé aggódtam s megszólaltam:

— Mégis kockáztatott dolog . . . baj lehet belőle.

— Ne aggódjék, ha én nem aggódom. Menjünk föl erre a dombra. Onnan ellátunk egészen a házig.

És láttuk, amint a furcsa pár hazafelé ballagott. Nem ment ám a dolog mindig szép rendjében. A leányka mihamar megunta a lassu járást és futni kezdett; de óriás dadája két három lépéssel utól érte, az orrmányát a leányka elé nyújtotta és megállította. Majd meg letért Elli az utról s az erdő felé indult; de a következő perczben Dzsumbo gyöngéden, de határozottan vissza terelte orrmányával a jó utra. Ha megállt a kicsike, az elefánt szeliden tologatta a hátánál fogva s a vége az lett, hogy a kis Elli a legesekélyebb baj nélkül szerencsésen haza érkezett.

A KEDVES MESTER.

— Tréfa is, nem is. —

RVENDVE és diadalmasan kiáltott fel Kornykáli Fábián:

— Végre valahára találtam olyan mesterre, aki kedvemre való! Ez már aztán derék, kedves ember! És hogy érti a dolgát! Bezzeg mindjárt ráismert az én tehetségemre is!

Nagyon szerette az ifjú Fábián a zenét és maga is művész akart lenni, még pedig nagy művész. Csak azt nem tudta eleinte, miféle hangszerrel válasszon? A zongorán kezdte, de sehogyszem volt megelégedve a mesterével, aki tanította. Már hogy is lehetett volna, mikor a mester mindig akadékoskodott, soha semmit sem talált jónak. Nem csoda, hogy Fábián urfi kifogyott a türelméből és elcsapta azt az aggatató mestert.

— Inkább hegedü-művész leszek!

Fogadott hegedü-mestert, de ezzel sem járt jobban.

— Ezek az unalmas mesterek nyilván össze beszéltek. Mindig csak azon török a fejüket, hogy hibát találjanak bennem. Neveltség! Elcsapom azt a hegedü-mestert és inkább leszek hárfaművész. Az gyönyörű hangszer! Már Dávid király is hárfázott.

Ámde a hárfatanító mester is éppen olyan kellemetlen ember volt, mint a többi. Ezt is elcsapta.

— Voltaképp nem is kár. Sokkal jobb lesz, ha énekes leszek. Azt hiszem, igen szép hangom van. Csak jó tanító-mestert találjak.

No, talált is, azért örült oly nagyon. Mikor először énekelt mestere előtt és kérdezte, mit gondol, milyen a hangja? — a mester azt felelte:

— Gyönyörű!... Nagyszerű!

— És már tudok is meglehetősen énekelni.

— Sőt nagyon jól, igazán jelesül. Nagyon gyorsan fog haladni.

Ennek igaznak is köllött lenni. Kornykáli Fábián nagy kedvvel gyakorolta magát az énekben és roppant sikerrel is, mert a mestere, mikor az ének-vezce folyt, soha sem talált semmi hibát.

— Nagyon derék, jeles mester! Megduplázom a fizetését.

Azon tul még jobban folyt a dolog, a kedves mester ki nem fogyott a dicséretből.

— De azt hiszem, szólt egy napon Fábián, hogy most már kész művész is vagyok.

— Persze hogy az. Kitünő művész.

— És ideje, hogy az emberek megbámuljanak.

— Nagyon ideje.

... GYAKOROLTA MAGÁT.

— Azt hiszem, olyan éneket még nem hallottak, amelyet tőlem fognak hallani.

— Magam is azt hiszem.

— Tehát nagy hangversenyt fogok adni és meghívom a város színe-javát, magát az öreg királyi herceget is. Ugy-e jó lesz?

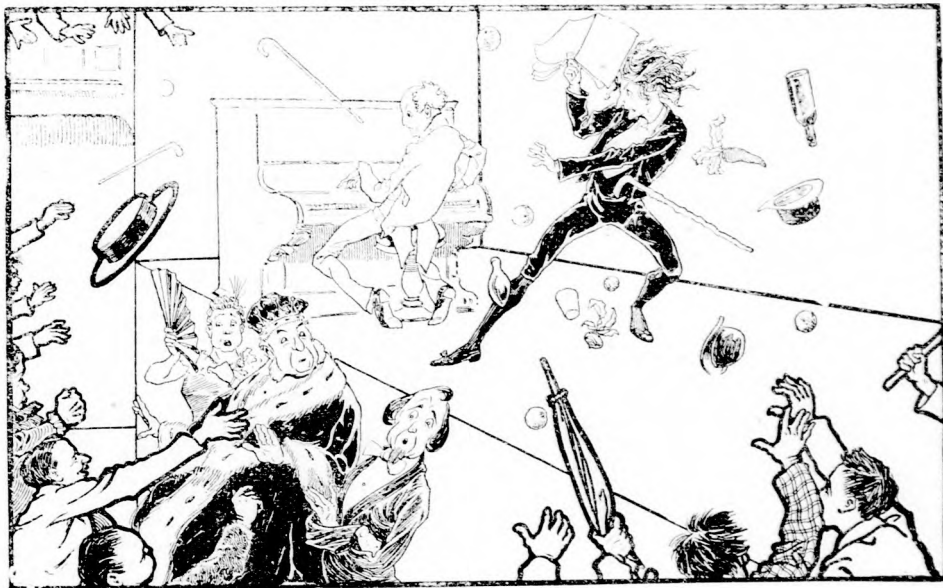
— Nagyon jó. Az öreg herceg nagyon szereti az éneket.

— És ha egyszer hallott, kész a sze-

rencsém, hírem terjed az egész országban, ugy-e?

— Bizonyosan.

Még aznap elkezdte Kornykáli Fábián híresztelni, hogy nagyszerű hangversenyt ad, amelyet itt még nem hallottak. Öles falragaszok is hirdették a nagy eseményt; és az emberek végre elhitték, hogy valami szépet fognak hallani. Meg is telt hát a

... BOT, KALAP, ALMA ... RÖPÜLT A FEJÉHEZ.

hangverseny estéjén a terem és eljött az öreg herceg is.

Büszkén lépett ki Kornykáli Fábián és rágyújtott a nótájára. Alig fogott bele, a hallgatóság bámulva nézett össze, aztán nevetett, csakhamar pedig haragosan kiabált:

— Micsoda szörnyű kornyikálás ez? Hiszen annyi hangja sincs, mint a rekedt kappannak! Csalás, ámitás! Ennél még a

macska-nyávogás is különb! Hagyja abba! Pusztuljon!

Fábián eleinte nem értette, nem akarta megérteni és csak kornyikált tovább. De ugyan megjárta! Az öreg herceg haragosan távozott, a felbőszült hallgatók pedig bombázni kezdtek mindenfélével, ami a kezök ügyébe esett: bot, kalap, kules, narancs, alma röpült a szerencsétlen énekes fejéhez.

ugy hogy végre is, kék foltokkal tele, megcsufolva, kénytelen volt elmenekülni. Még az utcán is üldözték és gunyolták, s örült, mikor haza ért és magára csukhatta az ajtót.

Elkeseredve rogyott egy székre és sehogyszem tudta megérteni, mi történt vele. És törte volna rajta váltig a fejét, mégsem találta volna ki, ha be nem kopogtat hozzá egy öreg rokona.

— Te szerencsétlen furulyás! Ugyan mi jutott eszedbe, hogy így csuffá teted magadat? kérdé az öreg. Csak nem hiszed, hogy szép hangod van és énekelni tudsz? Szörnyűség volt azt hallani.

Addig-addig beszéltek, míg végre az öreg lassanként megtudott mindent s így szólt:

— Nem kellett a jó tanító-mesterek, akik igazán javadat akarták, mikor nem nézték el a hibát. Akadtál végre furfangos kópéra, ki csak a maga hasznát kereste és bár mit tettél, mindent dicsért, ezzel kedves mestered lett s ime ide juttatott. Most talán magad is belátod, hogy nem az a kedves mester, aki dicsér, mikor nincs mit és sohasem talál hibát: ilyennek növendéke tudatlan kontár marad s a kudarcot el nem kerülheti. Aki szigoruan oktat, az nevel embert belőlünk!

A HÜSÉGES HEKTOR.

Kedves Forgó bácsi!

KEDVES mamánk a napokban érdekes történetet beszélt el nekünk egy hűséges kutyáról. Érdeemesnek tartom a »*Kis Lap*« számára beküldeni.

Mikor édes mamáék gyermekek voltak még, egy kóbor eb szegődött hozzájuk. Elejinte elüzték, kergették. De a kutya csak náluk maradt. Lassankint megked-

velték és *Hektornak* nevezték el. Bár hová ment a családnak egyik-másik tagja, Hektor hűségesen követte. Szerette is mindenki. A testvérek közül csupán a legidősebb nem szívelhette. Folyton boszankodott miatta, különösen, ha sétára indultak. Meg is parancsolta a cselédeknek: fogják meg Hektort, el se bocsássák utánok. De hasztalan volt a parancs. Bár milyen messzire sétáltak is, Hektor lihegve, kifáradva bár, utól érte őket.

Egy napon senki sem volt otthon a családból, csak a legidősebb testvér. Vendégek érkeztek. Meglátván a nagy kutyát, az egyik így szólt:

— Milyen jó volna nekünk falura ilyen nagy kutya!

Ha szereted vigyétek! Ugy is sok boszúságot okoz nekem, mondá a testvér.

A vendégek örömmel fogadták az ajándékot, s mikor haza tértek, magukkal el vitték Hektort. Másnap esős reggel volt. Mint rendesen, nagypapa kelt föl első. Hogy kinyitja az ajtót, ki ugrik elejébe lihegve, kilógó nyelvvel holtra fáradva, sárosan lucskosan?

Hát a Hektor!

Nagypapa csudálkozva ment be jelenteni az ujságot. A falusi ismerősök azonban nem könnyen tágitottak és újra beküldöttek a kutyáért. Megkapták s egy álló hétig szobában tartották, minden jóval ellátták, hizelegtek neki, csak hogy megszokják. Egy hét múltán kibocsátották, gondolva, hogy most már teljesen megszokott és elfeledte régi gazdáit.

Azonban mi történt? A Hektor az első szabad pillanatban újra visszazökött Nagypapáékhoz. De ekkor már újra megkedvelték állhatatos hűségeért. Annyira ragaszkodtak hozzá mindnyájan, hogy többé nem adták oda senkinek.

Nekám István.

Találós kérdések.1. *Melyik gyász nem szomorú?*

*

2. *Melyik iga nem járom?*

*

3. *Melyik arcz nem vidám soha?*

*

4. *Melyik almának nincs magja?*

*

5. *Melyik apának nem volt soha gyermeke?**A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:***„Apró szindarabok“.***Gyermek-előadások számára gyűjtötte Forgó bácsi. (A „Forgó bácsi könyvtára“ című sorozat egyik önálló kötete.)***MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.***A »KIS LAP« LI. köt. 22-ik számában közölt találós rímek megfejtése:***gallér, kalapjok, voltaképen, juthatnak,
hatalma.**

Helyesen fejtették meg: Keresztes Gyula, Magyar Árpád, Fáy Erzsé, Gajári Erzsé és István, Reisner Andor, Szepessi Margit, Ádler Rudolf, Krivány Laci és Dini, Stefánzky József, Matuska Miklós, Pávai-Vajna Gabriella, Kövesi Rudi, Kuszler testvérek, Schwarz József és Béla, Grubits Mariska, Lőrinczy Mariska, Weisz Erzsike, Vadas Zoltán, Valkovics Károly, Bajnóczy Józsi, Hollak Ferencz, Kalcher Győző, Gruber Félix, ifj. Jákó János, Lányi Rózika, Somogyi Margit és Jolán, Kremzír Alice, Edith, Alma és Ernő, Esterházy Erzsébetke, Pick Miczi, Glöckner Rudolf, Mérey Ágosta, Kreibik Sándor, Aranyossy Aranka és Pista, Móser Margit, Nékám István, Szent-Iványi Carla (részben), Farkas Ilonka, Mariska és Laci, Schoenberg Irén (részben), Ringer Lilike, Streisinger Gyurika, Nagy Mariska, Heszke Irma (részben), Herczeg Ilona és Albert, (részben), Roger Marczel, Krausz Szidi, Farkas Arisztid, Pfeifer testvérek, Graner Márta és Stefi (részben), Gaszner Ilke, Glück Erzsike (részben), Jakab Lajos (részben), Hüvös Róbert (a rejtvény, melyet beküldtél, nem rejtvény, hanem annak már a megfejtése; tehát szerkeszd meg rejtvénynek és úgy küld be, a megfejtéssel együtt. *F. b.*),

Schlichter testvérek (részben), Barkóczy István és György, Némegy Mariska, Fischl Izabella, Molnár Elza, Fekete Kálmán, Horváth Trézsi (részben), Pólya Éva, Iván és Tibor (kéressel fordulj a kiadó-hivatalhoz és ird meg: mind hármotok neve legyen-e rajta a czimszalagon? *F. b.*), Kállay Miklós, Frank Bözsike, Pécs Mariska, Glöckner Vilma és Anna (részben), Záborszky Mariska és Dezső, Klopstock Tekla (részben), Glückseel Irénke és Rajnárdka (részben), Hlosvay Lajos (részben), Dessewffy Sárika és Ilona, Jacobi Erzsike, Groisz Olga, Bódy Ödön, Seethal Elza, Barakonyi Erzsike (részben), Freund Imre (részben), Krausz Géza, Fiedler Alexa, Irinyi Szabolcs és Csaba (részben), Koronhály Zoltán, Diémár Kálmán, Strasser Margit és József, Patterson Margit és Orsolya, Krásonyi Steike, Payr Hugó (részben), Angermayer Béla, Virághalmi Juliska, Büttner Irma, Srambek Károly (részben), Danielisz Jenő, Lipták Irénke, Müller Henrika (részben), Somogyi Zsigmond (részben), Jurkovich Erzsike, Kraicsovits Ottó és Sándor, Marczali Bözse és Póli, Lányi Rudolf, Dobrovits Margit (ismétlem, hogy levélbélyegben küldött adományodat nem kaptam. Valamelyes ügyes kéz megtapinthatta Pozsonytól idáig és kisegítette onnan. *F. b.*), Bolyó Pálma és Károly, Szegő Irma, Gaál Ilonka és Ödön (részben), Sternberg Anna, Vágó János, Irzsák Irén, Seiner Ilonka és Lajos, Przybilla Jenő, Szitányi Matild, Mándy Babi.

A jutalom kisorsolása szabály-szerűen megtörtént, nyertesek lettek *Aranyossy Aranka és Pista, Fűzes-Abonyban*, kiknek a jutalom-könyvet »Tündérmesék«, (a »Forgó bácsi könyvtára« című sorozat egyik önálló kötetét) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »Kis Lap« LI. köt. 21-ik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Pécs Mariska, Schoenberg Irén, Koronhály Zoltán, Patterson Margit és Orsolya, Fiedler Alexa.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Vihnyey Andorka. Ha azt nem akarod, hogy mély szomorúság fogja el szívedet: ne nézd most az ezerévi kiállítás helyét. Pusztulás, bontás van ott most mindenfelé. — **Katrenyák Paula.** Unnan, a ti havas kis országotokból mindig élénk sorokat kaptam, hol tőled, hol Mariskától, ha ugyan nem egyet jelent a két név. A rajzocskáid otthoni gyakorlatnak megjárják, de biz' azokkal a követelő nyilvánosság elé még nem állhatunk. Azok a szerék, amelyeket az említett bajról kürtölnek a lapok hirdetései, hajító-fát sem érnek. Csak kizsákmányolják vele a könnyen-hívó közönséget. A vig és kedves meghívást köszönöm. De hát csak azt ismételném, amit a Mándy test-

véreknék üzentem a multkor. Még csak annyit, hogy a versikéid fésületlenek ugyan, de van bennök bizonyos kedvesség. — **Reiszner Andor.** Majd, majd! Sorát ejtjük annak a te vásott kedvencednek is. — **Vágó János.** Megjelen. — **Tichy Kálmán.** Megemlékezésed, mondhatom, kedvesen esett. Kép vagy természet nyomán rajzoltad? A rejtvényt nem illik közölnöm. Ezt tiltja a szerénység. — **Tóth Lajos.** Te is kis művész vagy, de humorista. Lerajzoltál egy piperkőz gigerlit s érdem szerint rossz verset is adtál a szájába. Jót nevettem rajta. — **Szegő Irma.** Egy kis változtatással közlöm. — **Molnár Elza.** Ha a sors is úgy akarja, mint te: megbizatosodban eljárók. — **Lázár Vilma.** A »*Titkos Pajtások*« cz. elbeszélés általános tetszésnek örvendett. Tehát sokad-magaddal gyönyörködtél benne. — **Herendi Böske.** Régi kis olvasóm kis lányát természetesen szintén szívesen sorozom be a »*Kis Lap*« zászlaja alá. — **Nékám István.** A te számrejtvényed egészen jól van megszerkesztve. De, ha jól tudom, erősen kifogásoltam azt, hogy *negyven* szótagból áll. Az ilyen tömeg a felnőttest is megviselné, hát még 6–12 éves apró embereket! A fölvetett mondat különben sem alkalmas a rejtvényre. Ilyen általános utszéli mondással nem adózunk ama nagy költők emlékének. Valami kerekébbet, szabatosabbat válassz. — **R. S.** A 2-ik számú meg fog jelenni. — *Több levélről a jövő számban.*

Kis Értesítő.

Megjelent az a könyv, amely elé, a mutatóba közölt részletek után, annyian néztek már érthető kíváncsisággal. Ez

„A Rabszolga-karaván“

cz. pompás kötet, mely kalandos uti- és néprajzokat, ember- és állat-vadászatokat s egyéb kiválóan érdekes harczi jeleneteket ír le. Kitűnő metszetek ékesítik. Idegen kutfők nyomán átdolgozta Arkövy Rikárd. Ára 2 frt 40 kr. Kiadja az Athenaeum Irodalmi Részvény-társaság. Kapható minden könyv-kereskedésben.

Vonzóbb, kedvesebb karácsonyi ajándékot nem is ajánlhatnék tinektek.

F. b.

JÓ SZÍV.

A beteg baba

felől kedves hírt mondhatok. Első sorban hála a jó Istennek; ő utána hála legyen tinektek.

A ti könyör-adományaitok csodat műveltek. Amiből látni való, hogy az Ég áldása volt rajtok. A pénzeckén eszközöket szerezhetünk be, amelyeknek, tekintve művészi szerkezetüket, az ára bizony akkora, hogy a napi-szükséggel küzködő ember vékony keresményéből nem telik.

Megszereztem magamnak azt az örömet, hogy lábadozó kis betegünket meglátogassam. Már nem is volt hozzá csatolva ahhoz a szörnyű vas-lemezhez, hanem ágyacsakájában nyujtózkodva, matráczon feküdt hanyatt. Lefoványodott ugyan, de azért aranyos. Lefogyott karocskáit bár még nem mosolyogva, de már nyájasan nyujtotta felém. Édes anyja azt mondja, hogy van már sok olyan percze, mikor csicsereg mint a fecske-madár. Most már gyorsan fog haladni a javulás felé és nem sokára vigan futkosó, kaczagó gyermek lesz ismét, akinek a Jézuska szebb, drágább ajándékot nem is hozhatna, mint az egészséget.

A mi gyógyuló kis betegünk pedig, össze-téve kezecskéit, boldog szüleivel együtt áldó köszönetét küldi nektek, akik az ő nyomorában róla meg nem feledkeztetek.

Mindezeknél fogva tehát a jelen számtól kezdve a »*beteg baba*« részére megszüntetem az adakozást és újból megnyitom e rovatot a »*fázó és éhező iskolás gyermekek*« javára, mert ezek az istenadták a nagy városban soha ki nem fogynak.

Forgó bácsi.

*

A beteg baba részére utólag még begyűlt: *Patterson* testv. 1 frt., *Strasser* Margit és *József* 50 kr., *Weisz* Anikó és *Ödön* 1 frt., *Szmrecsányi* Ninka 1 frt., *Kossaczky* Gyula 1 frt., *Benke* Sarolta 1 frt., *Jakab* Piroska 1 frt., *Krausz* Géza 50 kr., *Reich* Erzsike 50 kr., *Bartha* testv. 1 frt., *Pfeifer* testv. 1 frt., ifj. *Klein* Sándor 50 kr., ifj. *Edelsheim-Gyulay* Poldi 6 frt., *Idánci* Ilus és *Pista* 2 frt., *Taubner* Margit gyűjtése 4 frt. 80 kr., (Részletes kimutatása a jövő számban következik.), *Lammer* Emil 50 kr., gf. *Forgách* Erzsébet 3 frt., *Pietsch* Béla és *Lajoska* 50 kr. *Összesen, a m. heti kimutatással: 99 frt 54 kr.*

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon!

F. b.